

Petrus en Paulus

De Lage Landen hebben beroemde kunstschilders voortgebracht. Denk maar aan Rubens of Van Dyck, Rembrandt of Vermeer enzovoort. Nu, iemand die ooit een penseel ter hand heeft genomen heeft weet van de drie zogenaamde primaire kleuren: rood, geel en blauw. Met die drie is een groot gamma van andere kleuren samen te stellen. Iedere schilder kan zo een eigen tint creëren. Vermeer bijvoorbeeld is beroemd om zijn bijzondere kleur blauw. Maar als een schilderij alleen maar bestaat uit die drie primaire kleuren, dan kan het al vlug gaan vervelen. De compositie kan nog wel boeiend zijn, maar niet de kleur. Juist door het mengen ontstaat er iets nieuws, iets wat extra schoonheid heeft.

Zo is het eigenlijk ook met mensen. Twee identieke mensen kunnen elkaar niet blijven boeien. Dat speelt ook mee bij de twee heiligen die we vandaag vieren, Petrus en Paulus. Allebei hebben ze hun eigen achtergrond. Petrus was een eenvoudige visser met een gouden hart, maar bij momenten ook enorm wispelturig. Paulus was dan weer een geleerde met een gedegen opleiding in de joodse traditie, maar ook bepaald geen gemakkelijk karakter.

Ze hebben met hun opvattingen ook wel eens tegenover elkaar gestaan. Op het apostelconcilie te Jeruzalem hebben ze met elkaar in de clinch gelegen over het al dan niet volgen van de joodse wetten door heidense christenen, maar dankzij het willen luisteren naar elkaar is de band die hen samenbond altijd sterker gebleven dan de verschillen.

En zo hoort het eigenlijk in iedere christengemeenschap te zijn. Het is spijtig dat opvattingen, meningen, ideeën tegenwoordig vaak zo hard tegenover elkaar blijven staan, niet alleen in de Kerk trouwens. Daardoor gaat veel energie en goede wil verloren in eindeloze ruzies of discussies.

Vandaag staan de twee steunpilaren van de Kerk, Petrus en Paulus, centraal in de liturgie. Allebei zijn ze kroongetuigen van ons geloof, ieder op hun eigen manier. Wanneer de leerlingen door Jezus worden uitgenodigd tot een persoonlijke keuze, dan is het Petrus die namens de andere leerlingen belijdt: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de Levende God'. Direct daarop geeft Jezus hem zijn zending: 'Gij zijt Petrus, en op deze steenrots zal Ik mijn Kerk bouwen'. Woorden die staan te lezen op de binnenkant van de koepel van de St. Pieter. Petrus moet het godsvolk leiden. Op deze mens, die het in woorden zo prachtig kan zeggen maar in zijn daden nogal eens heeft gefaald, bouwt Christus zijn Kerk.

Paulus, die eerst Saulus heette, heeft Jezus nooit persoonlijk ontmoet, maar hij had wel over Hem gehoord. Maar in plaats van een volgeling, wordt hij een vervolger van de christenen. Streng opgevoed in de joodse traditie en vertrouwd met de Thora, de joodse wet, ziet Paulus die 'nieuwe leer' van de christenen als een ketterij die met wortel en tak moet worden uitgeroeid.

Maar juist deze man blijkt God nodig te hebben. Met deze moeilijke mensen gaat God aan de slag. Een visser met een grote mond en een klein hartje, en een

schriftgeleerde die er niet voor terugdeinst mensen omwille van hun geloof te vermoorden. Niet direct mensen die 100% beantwoorden aan de Zaligsprekingen: 'Zalig de zachtmoedigen, zalig de vredestichters'. Ze staan er nog ver vanaf.

En toch worden uitgerekend deze twee de steunpilaren van de Kerk. Twee aan elkaar tegengestelde polen die, doordat ze allebei geënt worden op dezelfde stam, toch in staat zijn hun roeping te vervullen. Twee mensen met een heel eigen kleur, die gezamenlijk de wereld een heel nieuwe kleur gegeven hebben.

Onder ons zitten ze ook, de Petrussen en de Paulussen. Soms even eigenwijs als Petrus, soms even vastgeroest in hun eigen traditie als Paulus. En toch: op het moment dat we ons bewust zijn van onze gezamenlijke basis en het respect willen opbrengen naar elkaar toe, zijn we tot grootse dingen in staat, en kunnen we het pallet van de Kerk van nu een heel nieuwe kleur geven waardoor ze voor anderen even aanstekelijk en aantrekkelijk wordt als in de dagen van Petrus en Paulus. Amen.

Johan Goris, pastoor